

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ РАДУЛЕНКО

chitanka.info

Въ едно село живѣха трима братя: Ненко, Генко и Радуленко. Ненко и Генко бѣха хитри мжже, а Радуленко имаше само голѣма уста: ядеше за трима. Веднажъ Ненко рече на Генка:

— Хайде да махнемъ Радуленка. Каквато уста е отворилъ — ще излапа имането ни.

— Хайде, но какъ? — попита Генко.

— Ше му напълнимъ единъ човаль съ мжхъ. Най-отгоре ще сложимъ една каделя вълна и ще го проводимъ на пазара. Пжтътъ води презъ гората, кждето върлуватъ разбойници. Тѣ ще го погубятъ.

Напълниха човала съ мжхъ, сложиха отгоре малко вълница и повикаха Радуленка.

— Чувай, брате Радуленко, — рече му Ненко. — Тръгвай на пазара да продадешъ тази вълна. Съ полученитѣ пари ще купишъ единъ катраникъ. Жетва иде. Като подкараме снопитѣ — ще трѣбва катранъ за колата.

— Ами като продамъ вълната, да си купя ли единъ самунъ пазарски хлѣбъ? — попита Радуленко.

— То се знае, — отвърна Ненко.

Тръгна Радуленко. Вървѣ, що вървѣ насрѣдъ пжтя срещна другъ човѣкъ като него съ човаль на гърба.

— Добра среща, побратиме! — провикна се Радуленко. — Какво носишъ въ човала?

— Орѣхи нося. А ти?

— Азъ пѣкъ нося вълна. Ще я продавамъ на пазара.

— Слушай, — рече непознатиятъ, — я да направимъ една смѣна. Азъ ще ти дамъ орѣхитѣ, а пѣкъ ти ми дай вълната. Кждето орѣхитѣ, тамъ и вълната. Съгласенъ ли си?

— Съгласенъ съмъ, отвърна Радуленко.

Смѣниха човалитѣ, ржкуваха се и всѣки пое своя пжть.

— Добре го наредихъ, — рече си непознатиятъ. — Намѣсто орѣхи дадохъ на този глупецъ единъ човаль шикалки. Само най-отгоре има една шапка орѣхи. Другото е шикалки. Ще има да се радватъ децата му!

Радуленко закрачи по-нататкъ. Вечерята замръкна въ разбойнишката гора. Като навлѣзе навжтре той спрѣ подъ едно старо дърво. Легна на тревата, но преди да заспи, се досѣти, че презъ нощъта може да мине нѣкой и да му задигне орѣхитѣ, затуй се покачи на

дървото. Съ голѣма мжка измъкна и човала. Намѣсти го между клонетѣ, яхна единъ клонъ и заспа. Въ полунощъ подѣ дървото пристигнаха деветъ души разбойници. Главатарьтъ имъ изтърси на земята цѣла торба жълтици и рече:

— Сѣдайте да си ги раздѣлиме! Днесъ пазара бѣше добъръ.

— Пазарьтъ бѣше добъръ, но кожитѣ ни отидоха! — обади се единъ отъ разбойниците.

Грѣеше месечина. Радуленко се събуди. Като видя златото, което свѣтѣше като купчина жаръ, той зѣпна отъ удивление и изтърва човала. Шикалките се сринаха надолу презъ клонетѣ. Затракаха като градушка.

— Бѣгайте, че загинахме! — ревна главатарьтъ и деветимата разбойници изчезнаха като зайци.

Радуленко слѣзе, прибра жълтицитѣ и като рече: ритамъ ти орѣхитѣ! — търти назадъ къмъ село. Ненко и Генко се слисаха когато видѣха жълтицитѣ. Попитаха Радуленка:

— А бе, ти отъ кжде взе туй имане?

— Не ме питайте, — отговори Радуленко, — ами трѣгвайте по-скоро на пазаръ. Продавайте кожи. Тази година кожитѣ струватъ злато. Моитѣ жълтици сж спечелени отъ кожи.

На другия день хитритѣ братя Генко и Ненко помъкнаха къмъ пазара две волски кожи. Бѣха заклали воловитѣ. Минаха три дни. На четвъртия Ненко и Генко се върнаха люти като оси.

— Защо ни излъга? — извика Ненко. — Волскитѣ кожи не струвитъ лула орѣхи. Какво да те правимъ сега? Съ катранъ ли да те намажемъ, че да те запалимъ, или да те натикаме въ една бѣчва и да те тѣркулнемъ въ морето?

— За мене е по-добре да ме тѣркулнете въ морето! — рече Радуленко и гащитѣ му затрепераха.

Натикаха го въ една бѣчва. Подкараха бѣчвата къмъ морския брѣгъ. Както вървѣха, на една поляна, видѣха овчаръ — пасе голѣмо стадо. Генко и Ненко попитаха овчаря, кжде има вода за пиене.

— Ехе тамъ, подѣ онова дърво извира студенъ кладенецъ.

Ожѣднѣлитѣ братя оставиха колата съ бѣчвата и отидоха да се напиятъ. Въ туй време овчарьтъ надникна въ дупката на бѣчвата и видѣ Радуленка — седи вжтре, а сълзитѣ му текатъ.

— А бе, ти защо плачешъ въ бѣчвата? — попита овчарьтъ.

— Какъ да не плача, — отговори Радуленко, — когато тия проклетници ме каратъ въ града да ме женятъ за царската дъщеря!

— Ожени се бе! — извика овчарьтъ и очитѣ му почнаха да свѣтятъ като на котаракъ.

— Не ща, азъ съмъ жененъ, — отвърна Радуленко.

— А бе и азъ съмъ жененъ, но ако ми се падне такъвъ случай — ще се оженя още веднажъ съ затворени очи.

— Тогава влизай въ бѣчвата намѣсто мене! — предложи Радуленко.

— Да влѣза, защо да не влѣза, — съгласи се овчарьтъ.

Радуленко изкочи отъ бѣчвата, грабна овчарската тояга и подкара овцетѣ, а пѣкъ овчаря се окуми на неговото мѣсто.

Ненко и Генко, като се разхладиха, продължиха пжтя си съ бѣчвата до морския брѣгъ, таркулнаха я въ морето, снеха си калпацитѣ размахнаха ги за сбогомъ и си тръгнаха. Като влѣзоха въ бащиния си дворъ — що да видятъ! Цѣлиятъ дворъ пълненъ съ овце, а Радуленко наредилъ менцитѣ — дои млѣко!

— Бре дяволе, нали те таркулнахме въ морето, що щешъ тукъ съ тия овце?

— Вѣрно е, вие ме таркулнахте, но морето, братя мои, излѣзе пълно съ стада: овце ли искашъ, коне ли, волове ли, — каквото искашъ — подбирай!

— Ахъ, ти глупако! Защо не насмете едно стадо коне!

— Конетѣ ги оставихъ за васъ! Идете вие за морски коне!

— Ще идемъ! — извикаха Генко и Ненко и влѣзоха въ избата. Изкараха две нови бѣчви, натовариха ги на колата и заминаха. Когато стигнаха на морския брѣгъ — влѣзоха въ бѣчвитѣ. Тогава Ненко блъсна бѣчвата на Генка, а Генко блъсна бѣчвата на Ненка. Бѣчвитѣ затрополѣха и се таркулнаха въ морето. Вълнитѣ ги грабнаха и понесоха навжтре.

(Народна приказка)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.